

Publicerad 2014-02-19 12:38 av Lena Själsöga Keijser
fjädersolsögon

jag ser dem
anträda molndansen

silvervita bär dessas
liljevita fötter

alabasterträdet
viker ut
bladen
röda

akunja
rör vid spindelharpans
trådar

toner faller mjuka
in i flodens stenhand

de
bjuder mig in

i välkomnan

i ängen
den vilken
pudrades

med stjärnmjöl
gnistrar

i ängen står en såningsman
mannen sår korn
stundkorn

mannen vänder ansiktet in i månvinden
viskar frågan
hur kan dessa korn gro
spira

hur kan hjärtbladen finna
mod

han sade

du har nästintill
släckt din lykta

lanternan du så vackert
hängde
i detta träd

vad säger dig den hängde

han sade
andas in mitt lugn

låt oss
uppväcka
lanternan

du så vackert hängde
i detta
träd

så andas jag in

din gåva
i tacksamhet

till livsglöden

jag andas in jorden
jordmånen
jord
månen

en stämma viskar
jag månar om dig

måna
om mig

så är vi

i

varandra

jag andas in jorden

tanken tänker
formen

vad skänker jag
jorden

hon ser lugnet i rörelsen
hur varje steg är en medveten
smekning
av det dessa fötter
upplever genom skodonen

hur varje steg är en
medveten närvaro
medvaro

hur dessa rörelser
denna kropp upplever
genom
kläddonen

hur varje
varje är förenat med möten

hon ser honom
hans av liv skolade väg

lugnt stannar han
ber henne närmre

hans vänlighet är ett strömmande molnfall

hans stämma
är tusentonernas skönhet
urkälla
ur
källan
urkälla

hon ser honom
hans av liv skolade väg

lugnt stannar han
ber henne närmre

du har nu en stund följt mina fotspår
vandrat i mina fotspår
såkupor

hon nalkas i hans fotspår
andas in doften av det sådda
hon ser dennes ansikte

målat
mejslat
med de ädlaste verktyg

skulpterat av mötesmottagande
rent
osminkat

de vackra rynkorna

linjerna runt ögonen
vilka mest liknar
lätta fjäderdun
fjädersolar

ögonen vars linser
är
så djupa

så
klara

händerna vars ådror
synliggjorda är

håret är vitt skägget
är vitt

klädnaden
är
ur tid
i tid

han sveper mjukt ut med handen
som vore den en pensel
en pensel i hjärtats hand

hon hör hans stämma
låt oss ej störa stillheten
detta hjärtas blad
tyst fråga henne

hur många tidsspann
tror du är hällda här

från var
från ingenstans
håller han nu ett spann i handen

han släpper spannet
spannet

faller
mjukt
ned
studsande upp
ned

hon följer rörelsen
i hans mjukleende djupögon

pärlor
rullar ut överallt runt

så är det med dessa spann
dina pärlor är
i alla så kallade tider

sådda i stigen
i såkupor
stigkupor

du andas in
doften
essensen

tanken andas ut abstraktioner

astrakan
doftar gott
kom låt oss sätta oss
till vila
här i acajouträdets lummiga
molnskugga

andas in rötternas
rörelse

låt oss tända elden
under samovaren

se
dessa

yttrade ord
förlamade fingrar

stelnade
steg

det står en marmorstaty
i skogslunden

jag har sett den
gråta

näri
den stjärnan
rört vid ådrornas mening

en marmorstaty
i skogslunden

böjer huvudet
tanken

med bröstduet
svanen gav mig

där vingar möts

med den fjädern
har jag nu dammat av alla askar

askarna
vilar

i ring runt mig

ädla
trädslag

jag lyssnar in
lyfter varsamt

det lock vilket talar

askarna
är nu

i denna stund
speldosor

jag frågar dig
hur kan jag leva detta liv

jag
stiger in
i mina slutna händer

fingrarna
är täta väggar

släpper ännu in
springor av ljus

pelare
målar
golvens jord

jag fryser

så är värmen borta
så finns jag ej mer

endast
en skugga

i mina slutna händer

jag frågar honom

säg mig
hur

hur kan jag vandra

i dessas
slitande
klor

klokäftar

tankekvarnarna mal
mal
mig sönder

det söndrade
förs samman

helt

så
kan du vandra

aromens essensstigar

vitpudrad

är marken

hennes morgonstigar
bär diamantmjöl

siktat
i stjärnhänder

skalen
är

seglande drömbåtar

däri

stammarna
viskar

mjuka stämmor

furorna
reser

bergsvida mantlar

ögonen gnistrar
vita andningsblad

stammarna lyfter doket

rör vid
ögats
lins

porten glider
glider sakta upp

silverklanger ljuder
i de skridandes händer

stammarna viskar

mjuka
stämmor

älskade

käre

jag lyfte mina sinnen

in i skymningsskogen

jag såg
molnen klättra
uppåt

och berget
var ett vattenfall

fyllt med mjuka
molntassar

synen
skänkte
mina sinnen

ett
slags
ro

ty jag klättrade med
in i skymningen

käre

älskade

du fattas mig

i ängen står en såningsman
mannen sår korn
stundkorn

mannen vänder ansiktet in i månvinden
viskar frågan
hur kan dessa korn gro
spira

hur kan hjärtbladen finna
mod

hon hör hans stämma
låt oss ej störa stillheten
detta hjärtas blad
tyst fråga henne

hur många tidsspann
tror du är hällda här

från var
från ingenstans
håller han nu ett spann i handen

han släpper spannet
spannet
faller
mjukt
ned
studsande upp
ned

hon följer rörelsen
i hans mjukleende djupögon

pärlor

rullar ut överallt runt

så är det med dessa spann
dina pärlor är

hon ser dennes ansikte

målat
mejslat
med de ädlaste verktyg

skulpterat av mötesmottagande
rent
osminkat

de vackra rynkorna
linjerna runt ögonen
vilka mest liknar
lätta fjäderdun
fjädersolar

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Lena Själsöga Keijser med Poeter.se id #21311 innehar upphovsrätten